

KARIN PETERS

Gestolen geluk

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

1977

Scarlett Rietkerk haastte zich door de supermarkt, met één hand de buggy voor zich uit duwend. Het was natuurlijk handiger de tweeling bij het boodschappen doen even bij de buurvrouw onder te brengen. Joline paste graag op de beide meisjes. Maar Scarlett liet haar kinderen niet graag onder de hoede van iemand anders. Ze had te lang op hen moeten wachten.

Bij de kassa nam ze de twee sprookjesfiguurtjes aan. Anne Fleur stopte de hare onmiddellijk in haar mond, terwijl Marit het vrolijk de winkel door smeeft. Na wat gescharrel zag Scarlett kans de kindjes tevrede te stellen met een kindersnoepje en liep ze de winkel uit. Ze lette niet op de keurig geklede man die even naast haar liep. Hij droeg duidelijk merkkleding en zeer dure schoenen, maar Scarlett interesseerde zich

niet voor mannen. Voor haar bestonden alleen Christof en haar beide dochters. Scarlett merkte ook niet dat de man aan de andere kant van de straat met haar mee bleef lopen. Vlak bij haar huis verdween hij in een van de boslaantjes.

Terwijl Scarlett een fruithapje klaarmaakte, wierp ze om de paar minuten een blik door het keukenraam. Ze kon vanhier uit precies haar tweelingdochters in de gaten houden.

Niet dat het noodzakelijk was, want de eenjarige tweeling kon slechts enkele wankelende pasjes lopen. En dan nog alleen als ze zich ergens aan optrokken en vast konden houden. Marit en Anne Fleur; het ongelooflijke geschenk dat zij zo laat nog hadden ontvangen. Een geschenk dat ze niet meer hadden verwacht. Christof en zij hadden hun kindervens al opgegeven en toen, op het aller onverwachtst, bleek Scarlett zwanger van een tweeling. Twee prachtige meisjes met donkere krullen en bruine ogen. Gezichtjes die onmiddellijk begonnen te stralen als ze hun moeder zagen.

Als Scarlett aan haar kinderen dacht, kreeg ze een ondefinieerbaar warm gevoel

vanbinnen. Het leek nog het meest op verliefdheid, dacht ze weleens. Scarlett verdeelde de hapjes in twee porties en luisterde intussen met een half oor naar een auto die leek te stoppen en toen weer optrok. Zo te horen had de bestuurder grote haast. Er kwamen in deze rustige straat zelden auto's langs, behalve van de bewoners. Maar die maakten in de regel niet zo'n haast.

Gelukkig waren haar kinderen nog te klein om buiten het hek te spelen, anders was ze nu naar buiten gerend om te kijken of alles goed was. Ze pakte de slabjes met de geborduurde namen en liep via de openslaande deuren de tuin in. Marit begroette haar met haar gebruikelijke gebrabbel.

Anne Fleur! Waar was haar andere dochter? Scarlett vertraagde haar pas en keek rond. Anne Fleur was in de tuin, dat kon niet anders. De tuin was vrij groot, maar niet onoverzichtelijk. Marit begon zachtjes te jengelen, Scarlett tilde haar op en ging in een van de tuinstoelen zitten. Ze gaf Marit haar eerste hapje. Ze had ineens enorm de behoefte om te doen of alles gewoon was.

Anne Fleur kon onmogelijk weg zijn. Had de buurvrouw haar meegenomen? Maar dat

zou Joline nooit doen zonder haar te waarschuwen. Ineens zag Scarlett dat het tuinhek openstond. Wat was er gebeurd? Was Anne Fleur ineens lopend door het tuinhek verdwenen?

Scarlett beefde nu zo dat ze knoeide met Marits hapje. Dat kwam echter ook doordat het kind haar hoofd afwendde. Ze voelde natuurlijk dat haar moeder niet ontspannen was en ze miste haar zusje.

Scarlett stond op en liep met Marit op de arm de tuin in. Het meisje was blijkbaar van gedachten veranderd wat haar fruithapje betrof. Ze gaapte nu als een jonge spreekw en liet tussendoor duidelijk haar ongenoegen blijken.

Scarlett keek achter elke struik. Anne Fleur kon niet weg zijn, ze kon geen kant op. Was ze toch door het hek de straat op gekropen? Ze kon snel kruipen. Alleen dat hek hoorde niet open te staan.

Scarlett liep nu de tuin uit en keek naar alle kanten. De straat lag er verlaten bij. De meeste mensen waren naar hun werk. Joline was vandaag thuis, bedacht ze. Met op haar ene arm Marit, die zachtjes jengelde, en in haar andere hand het prakje liep ze naar de

overkant.

Joline zat in de tuin. Ze was bezig met het nakijken van werkstukken. Joline was lerares Nederlands op een middelbare school. 'Hé, wat gezellig. Kom je koffiedrinken?' Ze zweeg abrupt toen ze Scarletts gezicht zag. 'Wat is er? Is er iets gebeurd? Ga zitten. Waar is Anne Fleur?'

Ze duwde Scarlett haast in een stoel, nam Marit van haar over. Het bakje zette ze op tafel en ze begon Marit te voeren. Ze kon echter niet voorkomen dat de peuter een duw tegen de lepel gaf. Even later kreeg Joline haar toch aan het eten. Intussen keek ze naar Scarlett, die er versuft bij zat.

'Ik moet iets doen, maar ik weet niet wat,' mompelde deze. Joline maakte zich danig ongerust. Zo kende ze Scarlett niet. Het leek of haar vriendin volkomen de kluts kwijt was. 'Anne Fleur is weg,' verduidelijkte Scarlett. Joline zag dat ze heel erg beefde.

'Weg? Hoe kan ze weg zijn?'

'Ze was gewoon in de tuin met Marit. Ik heb misschien een minuut niet gekeken en toen was ze er niet meer.'

'Hoe kan dat nou? Ze kan nergens heen. Is Christof thuis geweest? Heeft hij haar meege-

nomen?’

‘Dat zou hij nooit doen zonder mij te waarschuwen.’

‘Als ze er niet is, moeten we ervan uitgaan dat iemand haar heeft meegenomen,’ zei Joline zakelijk.

Ineens schoot Scarlett uit haar stoel. ‘Die auto,’ bracht ze met moeite uit. ‘Ik hoorde een auto stoppen en weer weggrijden. Het tuinhek stond open. Iemand heeft haar meegenomen. Ontvoerd.’

‘Rustig nou. We zijn hier in Nederland. Zoiets gebeurt hier niet. Neem eerst contact op met Christof.’

‘Hij zal mij de schuld geven dat ik hen alleen in de tuin liet.’

‘Hou op, Scarlett. Vanuit de keuken heb je hen steeds in de gaten gehouden. Bel hem nu. Er moet iets gebeuren, en snel ook.’

Ze keek naar haar buurvrouw, die eruitzag of ze niet in staat was wat dan ook te regelen.

Dus deponeerde Joline de peuter bij diens moeder op schoot en pakte haar mobiel. ‘Het nummer,’ eiste ze. Christof was fysiotherapeut en werkte in een maatschap. Tot ze zwanger werd, had Scarlett daar ook ge-

werkt. Joline toetste het nummer in en kreeg even later te horen dat Christof aan het werk was. Hij kon moeilijk weg. Men vroeg of het dringend was.

‘Zéér dringend!’ De klank van haar stem leek het meisje ervan te overtuigen dat Christof aan de telefoon moest komen. ‘Ik zal hem roepen,’ zei ze zonder verder nog iets te vragen.

‘Christof Rietkerk,’ klonk het kortaf. Joline wist ineens niet hoe te beginnen. ‘Je buurvrouw.’ Alsof Christof niet wist wie Joline was. Ze trokken geregeld samen op en gingen ook weleens een dag samen weg. Althans, dat was voordat de tweeling er was. Nu durfde Scarlett haar kinderen niet onder de hoede van iemand anders achter te laten.

Dit alles schoot in enkele seconden door Jolines hoofd.

‘Hallo,’ klonk het ongeduldig.

Ze slaakte een zucht. Hoe maakte je iemand duidelijk dat zijn eenjarige dochter spoorloos is verdwenen?

Ze gaf Scarlett de telefoon. ‘Christof, kom naar huis.’ De paniek klonk door in Scarletts stem.

Haar man registreerde dat dan ook onmid-

dellijk. 'Wat is er aan de hand? Iets met jou, met de kinderen?'

'Anne Fleur,' bracht Scarlett uit. Ze staarde verweesd voor zich uit, leek het gemopper van Marit niet eens te horen. 'Anne Fleur is weg,' zei ze uiteindelijk.

'Anne Fleur. Weg? Hoe bedoel je? Waar is ze naartoe?'

Joline nam de telefoon weer over. 'Ze is uit jullie tuin verdwenen. Je moet naar huis komen, Christof!'

'Natuurlijk, ik kom eraan.' Christof legde de hoorn neer. Hoewel hij niet wist wat hij van dit alles moest denken, voelde hij aan dat verder vragen geen zin had. In een mum van tijd zat hij op de fiets op weg naar huis. Wat er ook aan de hand was, Anne Fleur kon niet weg zijn. Het kind kon zich alleen nog maar kruipend verplaatsen. Dat ging weliswaar best snel, maar ze kon de tuin niet uit. Goddank hadden ze geen vijver. De burens wel. Maar dan zou ze kruipend de straat moeten oversteken. Ach, wat een onzin.

Hij smeed zijn fiets tegen de garagedeur en liep de tuin in, maar daar was niemand. De tuin maakte een verlaten indruk. Scarlett was natuurlijk bij Joline. Christof zag het

speelkleed liggen met daarop een bakje met fruit. Daaromheen zoemden enkele vliegen. Tegen beter weten in liep hij verder de tuin in en keek achter elke struik. Hij liep naar het tuinhek en zag toen het slofje liggen. Was dat van Anne Fleur of van Marit? Hij zou het niet kunnen zeggen. Met lange passen stak hij de straat over. De twee vrouwen zaten nog steeds in de tuin. Marit zat met haar duim in haar mond bij haar moeder op schoot. Christof stak een hand naar het kind uit en ze produceerde een zuinig lachje. Waarschijnlijk voelde ze de spanning ook aan. Hij legde een hand op Scarletts schouder.

‘Ze kan niet ver weg zijn,’ zei hij stellig.

‘O nee? Waar is ze dan? Ik heb altijd geweten dat ons geluk niet lang kon duren. Iemand heeft haar meegenomen, Christof.’

‘Wie zou zoiets doen?’

Scarlett vertelde over de auto die ze had gehoord.

‘Ik bel de politie,’ zei Christof nu. ‘Ze moeten in actie komen. Dat had al eerder moeten gebeuren. Het gaat om een kind.’

Hij besepte op hetzelfde moment dat Scarlett zich aangesproken voelde door deze op-